

(המלך)

הטפס יאמר: איננו.

לאיראנו, לא יראנו.

היט ופיט

ברוך יהיה מלכי הרם,

להבחין

בין שוטה וחכם!

שיר הנערה:

א

ספורי עצוב הוא

איך בו כל שמחה

לביל הרטע -

הייתי לשפחה.

אליכם שלחני

את עיני לטים

בטיב המלאכה

ובגד הקסמים.

היט ופיט (פזמון):

לא נורא, לא נורא

יש מוצא מן הצרה

וילמד זאת כל אדון:

סוף רשע - לאבדון!

ב

לרגל פה באחי,

את הכל לראות

כי ביל הרטע -

שונא אתכם מאד

הוא שרוי בפחד,

חלומות רעים.

כי הוא לא יבחין

בבגד הפלאים.

פזמון: לא נורא, לא נורא...

שיר המלך

א

אי אפשר היה לישון

אי אפשר היה לנוח

כל הלילה במטה

החהפכתי בוכוח.

כפתורי הנחושת

שבתלבושת -

לחפור ישר או אלכסון?

הו, הו -

זה אסון

פזמון:

מלך להיות לא קל,

לא קל, בכלל.

כל היום וכל הליל

דאגות - לעזעזל!

ב

איך אפשר פה להחליט

על הצבע שיחאימה

הירוק או האדום?

הושיעוני אבא-אמא!

איך אוכל לדעת

את המגבעת

לחבוט ישר או אלכסון?

הו, הו -

זה אסון!

פזמון:....

פזמון: יום יום וצבעיו -
 מחליף הוא בגדיו
 2

ב
 יום שני
 מימי החול
 כל בגדיו
 הם במחול
 יוט שלישי
 ינחל כבוד הוא
 בתרבו
 מארץ הודו
 פזמון:.....

ג
 יום ששי הוא
 יום הדין,
 כל בגדיו
 מארץ סין
 ובשבת
 הידור וקסם -
 רק ללב
 זהב וכסף
 פזמון:.....

ד
 מתנות הוא
 מקבל
 מרחבי/הכל
 מעילים
 פרוה ורשת
 כובעים
 צבעי הקטת
 פזמון:.....

זה היום נגילה finale

א
 אין ימים טובים מאלה -
 פי באנו יום גדול,
 גיל יושב בבית הכלא,
 טוב עלה פה המחול.

ב
 טוב קולות הצחוק יריעו
 על הארץ שמש אור.
 האלים משפט הוציאו;
 הרשע נפל לבור!

ג
 לא גרע עוד בני וצער,
 זה היום גביל מער.
 כל זקן, בלדה ונער -
 יזכרו אותו לעד.

ד
 המלכנו, שיחנה בא,
 ברחובות היום צועד,
 ועינינו תחזינה
 בסופו של כל בוגד!

פזמון: זה היום נגילה ונשמח
 בעירנו הצדק ניצח!
 לכבודו נשירה שיר -
 באה שמחה לבני העיר!

* * *

שיר האורגים

א

חוט ומחט

מחט חוט

פה נתפור

בגדי מלכות,

יום ראשון

ילבט מלכנו

ארגמן

מעטה גדנו.

ב ג ב ו י ה מ ל ו ה ח ו ש י מ

המחזה ב-3 תמונות
מאת: ק ר ב ה
ע"פ אנדרסן

הנפשות: מקרוניה
פפריקוני
המלך
שרים
משרה
שליח
ציפון
פיציפיציפון } חייטים
ילד
קהל

עם צילי המוזיקה נפתח המסך. עוברים שרים עם חלקי בגדים של המלך.
מנקים פירורי אבק. פחאופ שומעים קול אעקה: "אבל מכנסיים אלה אינם
מגוחצים כלל, הקמטו הקמטו!" שני שרים נפגשים: מקרוניה ופפריקוני.

מקרוניה: המלך רוגז, היכן המגהץ? סיפר שהלילה שנתו נדרה וחישב לו
הכניה על גרב רקומה.

פפריקוני: גרב רקומה! על זה עוד לא שמעתי.

מקרוניה: אף אני לא ידעתי. כבוד המלך אמר שהבד יקר. מפנים עיגולים,
מאחור קיפולים (המלך קורא: מכנסיים, גרביים! -אולי תזדרזו!)

פפריקוני: היכן המגהץ? חנני, מלכי אדוני (מגהץ נכנס למלך עם מקרוניה).

מקרוניה: (מופיעה לפני כסא המלוכה; מקישה שלוש פעמים במקלה ומכריזה):
כבוד רוממותו מלך המלבים, המולך על האדמה ועל העננים,
אצטרובל העשרים ואחד יופיע מיד. קומו על רגליכם, הורידו
ראשיכם, קבלו אה פניו בהוד ובכבוד (מקישה שלוש פעמים.
חרוטה הצוצרה. נפתח הדלת. מופיע המלך, אחריו פפריקוני
בלוייה שרים. המלך עומד על יד כסאו ומרים ידו לאות
ברכה).

מקרוניה: אצטרובל ה-21 ועתה ישב הקהל הרב ויקשיב לדבריו.

מלך: (מחעטש) כן...זאת אומרת...כלומר...מקרוניה, אין לו מה
לומר. בן. הלילה לא ישן מלככם החכם...

שר: מדוע לו עצמה את עיניך?

המלך: כי בפגימה חסר כפתור. לפני השינה כל כפתור אני סופך
ופחאום ראיתי כי אחד חסר.

שר: אויה.

מלך: מלככם היקר מסכן עד מאוד. היכן השומה לבכם, היכן הכבוד?
הכך השרתו את אצטרובל שלכם בן האצטרובלים מלכי ארצכם?

שרים: (מכים בתוה) חטאנו, פשענו, בגדנו - סלח לנו.

מלך: הן הדעו משרתי אה טוב לבבי. נו, טוב, וכעת נשוחח
בענייני המדינה. מה דעתכם על בגדי האביב?

- פפריקוני: יופי וזן, בדים כה נאים.
- מקרוניח: כולו מקסים בצבעים נפלאים...
- פפריקוני: אודם הלבן וירקוח התכלה. רק...
- מלך: (קם) פפריקוני, מה קרה?
- פפריקוני: על שרוולך ראיתי בגר אבק (מנקה)
- מקרוניח: וכאן במכנס מהצד השמאלי...
- מלך: מה יש מקרוניח, מהצד השמאלי?
- מקרוניח: הקמט חפור באופן לא די מלכותי (מתקנה)
- פפריקוני: לנעליך החיחסו באופן עצלני
- מלך: פפריקוני! לנעלי? באופן עצלני?
- פפריקוני: חסר להם הברק המלכותי (מאחצת)
- מלך: (בהנאה) הנכם שרים, מלאי חכמה ובינה. באהבתכם אח המלך - אהבתכם אח המדינה. אדע לשלם לכם כגמולכם.
- משרח: (נכנס ועומד לפני המלך) לארמון הגיעו שליחים מן העם, רוצים לפניך להביא בקשתם.
- מלך: אני כל כך עסוק ואין לי פנאי.
- משרח: יום יום הם באים והגיעו עד כה.
- מלך: מדוע לא יבין העם את מלכו. המלך הוא עיף, עסוק ויגע.
- משרח: הם אומרים, שהעם את זאת יודע, אבל...
- מלך: זאת היא חוצפה מצד העם, להשתוח עם מלכם. המלך... המלך...
- משרח: הם מבקשים להתקבל לרגע קט, להגיד את דברם וללכת מיד.
- מלך: מה דעתכם, פפריקוני, מקרוניח?
- שרים: נו, נו, נו,
- מלך: נו מה? טוב, הכניסם.
- שרים: הכניסם.
- (נכנס שליח)
- שליח: מלכנו רב החסד, אצטרובל הגדול, מושל על אדם, בחמה ו... הכל.
- מלך: נו, נו,
- שליח: באחי אליך כשליח העם, באחי אליך כשליח המון אדם. העוני בארץ גדול מאד ורב.
- מלך: ככה?

- שליח: אין לנו אוכל, יש רעב...
- מלך: הוי, מה טאוב.
- שליח: המסים גדולים וכסף חסר. מלכנו הטוב, אולי חשחרר את נחיניך עול המסים?
- מלך: זה מאוד מטנין, יפה ונעים, אך נחיני היקרים, זה בלחי אפשרי. אם חוד מלככם חי בשבילכם, הרי לפי הבנתו - העפ חי בשבילו. הנכון הדבר, מקרונית יקרה?
- מקרונית: נכון מלכי.
- מלך: המלך עייף, עבודה רבה לפניו. עליו עוד למדוד את רוב בגדיו. בבגדי החג הוא יופיע לפני כל העם. הנה ראה אחת שזה לא סתם, המלך זוכר ודואג לכולם (השליח יוצא).
- מלך: (נאנח) אוי!
- פפריקוני: מה קרה לך, מלכנו?
- מלך: (שר שיר בקול בכייני).
- א. המלך הוא כל כך מסכן, המלך הוא מאוד אומלל מרוב ארוח אינו ישן מלככם האצטרובל.
- ב. המלך חי בשביל העם העם אינו מבין בכלל שכל בגדי הם בשבילם לא בשבילי, האצטרובל.
- ג. עשו למלך נעליים הן לוחצות באגודל צולע הוא כעת על שתיים מלככם האצטרובל.
- ד. שירו שרים אחם, על כן למלככם שיר של הלל כי המלך הוא מאוד מסכן נו, כן, אני... האצטרובל.
- משרח: (נכנס) לארמון הגיטו אנשים שניים. ומבקשים...
- מלך: שוב שליחים. אהא אנשים! לא אקבל אותם.
- משרח: הם אומרים שאם את טיבם תדע... (המלך מטה אוזן) חוד מלכותי המה חופרי בגדים.
- מלך: יבואו האורחים הנכבדים (משרח יוצא). (נכנסתים 2 חייטים, משתחוים).
- ציפון: שמי איפון.
- פיציפיון: שמי פיציפיון.
- שניהם: אין כמלכנו חכם ונבון.

- מלך: שמך ציפון ושמך פיציצים...
- פיצי: פיצפיציפון.
- מלך: שם כל כך ארוך לאדם כל כך קטן. אך מה בפיכם?
- ציפון: בפינו חהילה לכל מוצא פוך.
- פיצי: לכל מלה.
- ציפון: חופרי בגדים אנחנו, אין כבוד שלנו ליופי.
- פיצי: אין בו כל דופי.
- ציפון: צבעיו כצבעי הרקיע.
- פיצי: לבגדים אלה כל העם יריע.
- ציפון: ויש בו...
- מלך: מה עוד? (גם השרים מטים אוזן)
- פיצי: זה סוד.
- מלך: נא הגידו, כולי סקרנוח.
- ציפון: הבגדים האלה - סגולתם - כי רק איש ישר וחכם יראה אותם.
- פיצי: משרה או פקיד, אם טפש או שנטה - את הבגדים לא יראה.
- מלך: לא יראה? הפלא ופלא! הרי אלה הם בגדי פלא, כך אוכל להבדיל בין חכם לכסיל. מעתה תהיו חופרי המלכות; תקבלו מבחר משי וזהב.
- ציפון: בשביל המלך בגדים נחפור.
- פיצי: והבגדים יהיו פרח וכפתור.
- ציפון: ועכשיו על המלך לקום. אנו גקח מידה והכל יהיה רשום (פיציפיציפון מודד; נוקב מספרים וציפון רושם).
- פיצי: (אל המלך) להוריד ברך, להרים רגל אחת, למחוח, את האף לשמים, את הלחיים, לנפח את הלחיים, כך מצויין.
- מלך: ממי אפשר את הבגד לראוה?
- ציפון: בעוד שבוע לחג הקרוב.
- מלך: בעוד שבוע!

מ ע ב ב' ב'

(חדר העבודה של האורגים, יושבים ע"י הנול ושרים. מתוך השדה יוצאים בריקוד).

א. החופרים הם עם ש מח, משתולל ומתברח. כל היום הי הו הו אוחק הוא ש $\frac{1}{2}$, אוחק גם פה.

ב. חוט ומחט חה לה פה רח
בוזיק! וכבר תפורה אודה
ואם חרצה זוג מכנסיים,
הי חייט - ארת ושתייה.

ג. ובמגהץ גהץ נא העץ,
בריקוד על פני העץ.
אוצה רוצה, הנה באץ
החליפה כבר מגוהצת.

ד. גזור, גזור במספריים
גזור נא פה ושפ כפליים,
לתוך הקע בכפתור,
שיר חייט " הו, שיר מזמור.

- ציפון: בכיסי כסף רב.
- פיצי: וכיסי מלא זהב.
- ציפון: בשביל בגד זה נותן המלך אבנים טובות.
- פיצי: בשביל בגד - את כל האוצרות (צוחקים)
- מקרוני: (דופק בדלת ונכנס) נשלחתי ע"י מלכנו הנכבד, האצטרובל ה-21,
לזוני לראות את הבד היקר.
- ציפון: ארון מקרוני, הנה הבד הנהדר.
- פיצי: כבוד הוא לנו ביקורו.
- ציפון: הנה הבד בכל ימיו. אבטיו כאבטי הרקיע.
- פיצי: יגיד נא אדוננו, מה דעתו (רגע הפסקה).
- ציפון: מדוע אינו אומר מחשבתו?
- מקרוני: (פותח את עיניו לרווחה) דעתי? נו, כן! יפה, יפה (הצידה)
איני רואה כל בד. לי כלום לא יעזור. ודאי טפש אני כי...
והוא... אריך זוני להגיד כי אין כמוהו, אחרת יהיה כאן תוהו
ובוהו. עבודתכם היא יוצאת מן הכלל, עבדתם יפה בשביל
המלך אצטרובל.
- ציפון: קפים מאוד המלים לאזני חופרי המלכיה.
- פיצי: עוד היום נתחיל בתפירה. יבא נא אלינו המלך ויקח מידה.
- מקרוני: (מתקה)... מתכה הוא מזמן - הבגד מוכן (צוחקים)
- פיצי: (עובד במספריים) כאן לתפור כאן לחתוך - אצטרובל מלוך ימלוך.
- ציפון: (מגהץ) ובמגהץ על העץ, מכנסיים נגהץ.
- פיצי: בדים אחפור, חפר חפור - מפנים ומאחור.
- ציפון: מה מודה, מידוח אמדוד - שם ירוק וכאן ורוד.
- פיצי: טרימבה, לימבה, אוצה רוצה, אכן תהיה זו החרוצוצה.
- ציפון: בימבי; לימבה, לימבלבל - לכבוד המלך אצטרובל.

- פיצי: בוקה טרוקה לימבולוקה, לכבוד המלך אצטרובלוקה.
- איסון: ליפי צ'יפי לימבומקה, לכבוד המלך איצטרובלוקה.
- יחד: לימביק, צ'מביק, אף מבומבליק, לרבוך המלך אצטרובליק (עובדים בקאב השיר. דופקים) נכנס - המלך ושני שריו. שניהם משתחווים לקראת הנכנסים).
- מלך: יקירי, אליכם הביאוני רגלי. כולי רוצה לראות את העבודה; ובודח ידיכם
- ציפון: אושר הוא לשנינו ולשרה את מלכנו, ישמח המלך על גופיו שלי הבד בכל צבעיו (מגיש לו את הארג).
- מלך: (מביט על סביבו) נהדר! (האידה) זה אי אפשר. אינני רואה דבר. הטפש אנוכי? האם קש במוחי? אין כמוהו ליופי. הבד הזה. אם לא אומר כך יקראוני שוטה. והצבעים! איזה ארג יפה. אכן נורא הדבר.
- ציפון: מארץ כוש ועד כושכושתיים.
- פיצי: אין בד כזה לא על מני אדמה ולא בשמים.
- מלך: מחר, לחג הקרוב.
- איסון: את הבגד יהיה אפשר לראות.
- פיצי: כל הלילה נעבוד ונביאנו בזמן.
- מלך: בבוקר. תבואו וחלבישנוני בארמון.
- ציפון: אין כמלכנו חכם ונבון.
- מלך: ובכן בבוקר, ולא לאחר.
- ציפי: עד הבוקר נעבוד מחר (המלך יוצא. החייטים משתחווים).
- איסון: (בדיקור ובסחוק) שרימבה חדימבה - אוצה רוצה - זו תהיה כאו התרוצוצה.
- ציפי: לימביק, צ'ימביא, צ'ימבמבוליק - לכבוד מלכנו אצטרובליק.

מ ע ר כ ה ג

- (חדר המלכות. מקרונית הולכת בנה והנה, ניגשת מדי פעם לדלת ומקשיבה).
- מקרונית: הבקר כבר עלה. השעה מאוחרת ובגדי החפארת של מלכנו הרם - עוד זיינם.
- מלך: (מאיץ) מקרונית, הביאו כבר?
- מקרונית: עוד לא, מלכי...
- מלך: כבר מאוחר, והמלך מאוד עיבני (יוצא).
- מקרונית: המלך רוגז מאוד - הוא יכול לחלוח (יוצאת) - שטון מצלצל 8 פעמים. נכנסים שני חייטים בזה אחר זה).

- מלך: (מציץ) מקרונית הביאו...אי, הנה ידידי. מלככם מאוד נרגש, פחד שהבגד החדש לא יגיש בזמן.
- ציפון: (שניהם מניחים כביכול את הבגדים) עבדנו מחר, מלכנו הרם, אף אחד לא נרדם.
- פיצי: כל הלילה לא ישנו. לאור נרות חפרנו, מהרנו...
- ציפון: גחצנו, חפרנו, תחכנו...
- מלך: נו, נו, הגידו והבגד יפה?
- פיצי: כעולם כולו אין לו דומה.
- מקרונית: (נכנסת בחפזון) מה טוב אותכם באן לראות. הלבישו את המלך, עוד מעט נחחיל בחג הגדול.
- חייטים: כמובן, כמובן.
- מלך: הלבישוני אחת ושתיים (מתחילים להפשיט את המלך. נכנסים מאחורי מחיצה. את כולם רואים מלבד המלך).
- ציפון: הנה המכנסיים, איזה יופי וכן.
- פיצי: זוג שני כמוהם אין.
- ציפון: הנה החולצות עם שררולי הזהב.
- פיצי: המלך, יפים מאוד את פניו.
- ציפון: והנה האדרת.
- פיצי: כולה חפארת.
- מלך: נו, מקרונית, מה חגידי עכשיו למלכך?
- מקרונית: אני...כלומר...מאוד נפלא.
- ציפון: יפה הוא מלכנו.
- פיצי: ביפי בגדיו
- מלך: (יוצא בחלקו ערום) ובעת אלאלו בפעמון. המלך מוכן לקבל את פני ההמון (הפעמונים, נכנס קהל, תזמורת, שרים, משרח. כולם משתחווים לפני המלך).
- כולם יחד: בגדי המלך נפלאים, בגדי המלך נאים, בגדי המלך יפים. (התזמורת מתחילה לנגן, רקדניות רוקדות ריקוד גרוטסקי. פתאום נשמע קולו של ילד).
- ילד: אבא, הבט! המלך עירום! (הרקוד נפסק, מורגשת מבוכה בקהל).
- מקרונית: מי אמר כאן שהמלך עירום?
- פפריקוני: מי אמר כאן שהמלך עירום?
- משרח: מי אמר שהמלך עירום?

מי אמר כאן שהמלך עירום?

הקהל:

ילד קטון, ילד טפסון.

אבא:

(ניגש למלך) רצה אבא (ממשמש בידו) אין בגד למלך לבשרו הנכבד.

ילד:

(ממשמש בבשרו) נורה ואיום (בורח באעקה).

מלך:

(פורץ בצחוק גובר וטולה) המלך הוא עירום, יחי מלכנו לעד, איצטריבל ה-21, יחי... יחי... יחי...

קהל:

1

ב ג ד י ה מ ל ר ה ח ד ש י ם

תמונה א'

(תוך שירת הפזמון המוזר יוצאים הנוודים את הבמה, המסך נפתח.
מתגלה רחוב השוק של עיר אירופאית בסגנון ימי הביניים.
השניים מופיעים במרחק מקצה הרחוב ומגיעים אל מרכז הבמה,
תמיהים על הדממה שמסביב שכן הרחוב ריק חלונות ודלתות מוגפים).

שקט כל פה!	היט:
עיר הבירה בשעות היום ודממת מות!	פיט:
(קורא שלט) "רחוב האורגים המלכותיים"	היט:
רחוב יפה...	פיט:
ומוזר...	היט:
השקט הזה...	פיט:
הס... (נשמע קול בכי מאחד הבתים)	היט:
מישהו בוכה... (מתקרבים להציץ, הדלת נפתוח פתאם גבר פורץ החוצה).	פיט:
מנונלים!	הגבר:
(פורצת אחריו) פלבים ארוכים.	אשה:
מרגלים, מרגלים, כלבי חצר!	גבר:
(ראשים מציצים מן החלונות, אנשים יוצאים מן הבתים ואוחזים בצמד מבוהל).	
פלביט, פלבי חצר של ביל!	שרל:
עזבו, זה פה מבהיל!	היט:
אין אף ערב אחד של שמחה	איט:
זאת טעות, הקשיבו במנוחה!	פיט:
תנו לי להסביר...	היט:
ועוד איה הסביר! שקט, אמור שועל איזו המצאה חדשה לביל?	שרל:
הנבל? וכי לא די זלל?	
מי זה ביל?	היט:
איננו ממירים את ביל...	פיט:
(מאיים להכות) אינכם ממירים?	איט ג':
תן לו, תן, ממזרים!	אשה ג':
מדוע הפעם שלח מרגליו?	שרל:
מה עכשיו רוצה ביל?	

2

תן לו, תן בשיניו -	איש א':
נדבר, נדבר	היט:
נספר, נספר	פיט:
אך הבו אויר מהר!	
שקט! ראשית נאזין	שרל:
מה חכמית חדשה הוא מכין.	
(הקהל משתתק ומשחררים את הצמד, שני הנודדים שולחים מבט קונדסי זה בזה ומתחילים לשיר את פזמונט שבפתיחה, במהלך הפזמון נכרת השתאות בפני האנשים, וניכר כי חסדם פג.	
בחוס הפזמון נגש שרל במבוכה).	
מי אחם אט כן?	שרל:
(מצביע על רעהו) היט!	פיט:
(מצביע על רעהו) פיט!	היט:
מאיך הלאך?	שרל:
מכל מקום.	היט:
אל כל מקום.	פיט:
מעבר ים ונהר.	היט:
אל עבר הר וים.	פיט:
מעיר ומשדה.	היט:
אלי שדה ועיר.	פיט:
מכל הדרכים בעולם -	היט:
לדרכים כולם.	פיט:
ומה מעטיכם, אם מותר לשאול?	איש ב':
מאום אחי, מאום...	השנים:
מאומה והכל.	
צריך הן כל אדם ממשוה לחיות.	אשה ב':
פרנסתנו, אמא, על הרפתקאות.	פיט:
לקבלת פנים, כל כך חמה, אנשים,	
לא זכיבו כבר, שנים וחודשים.	
סלחו נא כי אנכם השבנו בטעות -	איש ג':
למרגליו של ביל - אלאי היום ימות!	
וזה ביל האיום - מעטיו עמו?	פיט:
הוא לאש שרי המלך - ימח שמו!	אשה א':
האט גם מלמכם רשע, על כס שלטון?	היט:
הוא מטרף המלך למלבושים המון.	שרל:

אשה ג': הוא משנגע המלך - לבו רק למלבושים.
 איש ד': ובמדינה יטלוטו - שקיו, עדת טפשים.
 אשה ב': צביל שר הלבוש - שר ראשון למלך.
 איש ג': ואין כמו ביל אוהב כסף, בכל הפלה.
 איש ד': אורגיל מלכות אנחנו - פדינו ביל גונב.
 איש ב': וכחשלהם, ברב חסדו - בארמון יושב.
 אשה א': והמלך, ידידי, ממש כמו חפי.
 איגנו רואה דבר - מלבד עצמו בראי.
 (הליצן בחבורה קופץ על אחת החיבות ומתחיל לזמר בלעג פשהמון)

מצטרף לפזמון החוזר).

(נטמעים קולות מרחוק)

פנו דרה, חנו פבוד, א

את הוד רוממותו נוביל,

פנו דרה קריעה עוד - ב

שר ראשון למלך - ביל!

(ההמון בשמעו את הקולות מתפזר בבהלה. נכנסים לבחיים מגשפים

חלונות, צמד הנודדים נחבא אחרי הקיר).

(ביל עם משרתיו סוקר בזעף סביבו, כולו רע.)

דומה הרחוב לבית קברות. ביל:

ברחו כעכברים אל המורות. משרת א':

הם נעלו את הדלחות - סגרו על החלונות, משרת ב':

אם ראשט חשוב מזית, פתחו דלתות הבית... (מצוה על המשרת) ביל:

לא שמעת ראש חמור?

(בפחד) מה הואיל כבודו לאמור? משרת א':

לה אמור שם לפחדנים יוצאו מהבתים! ביל:

פז, אדון. משרת א':

(למשרת ב') וגם אפה, ראש הולכי בטל, ביל:

זוז או שאל ישבנה ידבר מקל.

(קפץ בבהלה) פז אדון, לפקודתך, אה, לעזעזאל (חוטף מכה) משרת ב':

פל אורג וכל אורגת צאו מבתיכם, ביל השר, בכבודו ועצמו בא משרתים:

לבקרכם.

(דממה - דופקים על החלונות באגרופים).

מי אשר ראשו יקר לו, שיצא מהר

פעסו של ביל השר, בעוד רגע יתעורר.

(דממה)

ביל: (בזעם) צאו מחזריכם אמרתי - צאו עם הבדים,
צאו מחזריכם עקדתי חבורת בוגדים.
(דממה)

(נערה נכנסת לרחוב מרחוב סמוך, אינה יודעת על המרחש, ביל
מבחין בה)

ביל: ה... מתנה מאשמדאי. הביאנה לפני,
(המשרתים רצים אחרי הנערה הנמלטת, היא נתפשת)

נערה: אל תגע בי... אמא... (מובלת בכח אל ביל ונזרקה לרגליו)
אנא אדוני, רחם.

ביל: מה, מתנה מן השמים בידי נפלה חיינם. (אוחז בה בגסות
וגוררה קדימה, טולף סכין ומקרו לצוארה) צאו כולכם
עם הבדים, את אינכם רוצים פדם.

שרל: (אינו יכול לעצור בכעסו) הו... גזלן... ארור... אחי!
(כאילו קורא למרד) (ביל מריס סכיניו כלפי הנערה)

אם הנערה: (אוחזת בטל מנערת אותו) ילדתי היא, כל חיי!
(שרל משתחק)

ביל: קבלת פניי קטנה (בציניות)

לי הגשטם מתנה,
לב תודות מכל לבב
ביל אינו נשאר חיב.

קחו הנערה - וגם את הבדים,
אתבונן בה מעט - ימים אחדים.
היא פשוט מוצאת חן בעיני -
אל הארמון - ודי!

(הנערה נגדרת ע"י המשרתים, הם לוקחים את צרורות הבדים ומוקדים
בחרבות שלופות. ביל יוצא החמון נע אחריו בזעף חסר אונים)

האם: (רודפת אחרי ביל) ה'טב לי את בתי, מרי, מרי, מרי...
הנערה: (קולה נשמע ממרחק) אמא, נא עזרי,

האם: -מרי... מרי, מרי, (בהתייפחות)...
(החמון הולך אחרי האם, נעצרים ברקע, גבם לקהל ומביטים

באימה על הנערה המתרחקת).

פיט: (השניים יוצאים ממחבואם) מה אתה שותק? דברי!

חיט: חן לי זמן להרהר.

פיט: הרפתקאה פה מתבטלת, מדקדק באצבעות

חיט: הרפתקאה שרק בטבילה כדאי היה להיות.

מה עוֹלָיִם? אֲמֹר!	פִּיט:
זאת רוֹצָה אֲנִי לַפְתּוֹר.	הִיט:
אֵיזָה רֵעִיּוֹן מְלוּחַ...	פִּיט:
אֵיזָה תְּעִלּוּל בְּטוֹחַ (מַטְטִיק לַהֲרַהֵר)	הִיט:
יֵשׁ לִי, יֵשׁ לִי, תְּעִלּוּל מִיּוֹתֵד -	
יֵשׁ לִי; מַעֲשֵׂה בְּבַד שְׂאִינָנוּ בַד!	
הַקִּיסָר, אֵיךְ אֲמַרוּ הָאֲנָשִׁים?	פִּיט:
מְטוֹרֵף לְמַלְבוּשִׁים.	הִיט:
וְאַנְחָנוּ נְתַפּוֹר לְרֹאשׁ הַטְּפָשִׁים	פִּיט:
אֵחַ בְּגַדֵי הַמֶּלֶךְ הַחֲדָשִׁים.	הִיט:

(ח ו ש ך)

6

הליצן:

בוקר טוב, אורגי המלך.
בוקר טוב! הבוקר טוב?

אורג:

כמו כל המקרים, דון למה,
עבודה ישנה לרב.

ליצן:

והמלך יקירנו, עוד נותר במשחית?

אורגת:

עודו ישן הבוקר. אולי נדדה שנתו?

ליצן:

נדדה, נכון, נכון, הוא אחר מאוד ליטון.

התהלה כגלו נפוח, מבולבל, במצב רוח.

משהו הטריד אותו, עד לעומק נשמתו.

אורג:

עד אשר זבוא המלך אלינו,

עלה אתה, טפס, ומלוח עלינו.

(מתישב על כס המלכות)

ליצן:

הי אתם, גשו אלי, כרעו ברה, מהר, מהר!

(האורגים כורעים בליצנות)

אורג:

יופי... קומי, נתיני. מה מלאכתך, ספר.

אורגי בדים אנחנו, ירמס הודו!

ליצן:

אורגי בדים, אמרת?

אורגת:

אורגי בדים, כבודו!

ליצן:

אורגי בדים, אהה, אורגי בדים, נחמד,

הטבירו לקיסר, טיב מלאכתכם מיד.

(האורגים פוצחים בזמר עליו תוך יחס כבוד ליצני לליצן)

(המלך נכנס מעשי ההחול פוסקיס מיד, הכל תופטיט עמדותיהם

מסלק עבדיו, ממהר להחלבש לבחון עצמו בראי ומתישב כך

שיראו היטב את בגדיו).

משרת:

כבוד מעלתו המלך, שר הפנים של זה הפלך!

שר הפנים:

(נכנס משחוחה) רב ברכות והצלחות,

הוד רוממה

הי שמים, איזו דמות!

איזו חליפה נאה -

כל שובאיו ימחה מקנאה

(המלך נהנה)

משרת:

הוד מעלתו - אודיע,

שר צבאו עתה הופיע,

99

שר הצבא:

כבוד ויקר לו, הוד מלכות!
הוי... חלום, או מציאות?

המגפעת המהודרת
כל פולי מעוררת.
דוגמחה עוד לא ראיתי
ממצרים עד שהייתי.

משרת:

כבוד המלך האציל,
זה עתה הופיע ביל.

ביל:

(נכנס משחוחה) ברכותי, מלפי הרם...

אני נדהם... אני נדהם...
בגדיו, חזיון ורעם,
נפלאים כל פך הפעם.
הצורה הפתורים,
את עיני מסנורים.

משרת:

מלך לבבות טובר,

אל הפתח מהר

שר הכספים של החצר!

שר הכספים:

(נכנס מהר כאדם שאחר והדבר מציק לו)

סלח נא, מלך, פי אחרתי

פה מהרתי, אה בגרתי.

כל היום בזאת הרהרתי;

אין נוכל עוד לשים

על העט מנת מסים?

(כולם מביטים בו בתדהמה מאימת, כולל המלך. השר מביט לצדדים

בא במבוכה ואינו מבין מה רוצים ממנו פתע נזכר, מחבהל ומחבלבל)

הו, אמרו נא

הוי, סלחו נא

לא אמרתי

רק הרהרתי.

אדוני, פלומר הקיסר,

כה רבה התרגוטי.

מלבד טה הנהדר

כה הדחית את מבטי

ה...ה...ה...ה...

ה...הגרב

כן, הגרב כה קולעת
כמו, כמו, פל כה זפה -
כל כך היא משגעת
השרים... היו שלום,
מה בתיקיים היום?

המלך:

אבל למה נחויץ
החייט ממתיך בחויץ
אדוני, אוצר הממלכה
מצבו אינו פהלכה.

שר הכספים:

את חתימתך, מלכי הטוב,
על חוק מט התר לחטוב.

המלך:

זה נשמע לי די תמוה
אנא, להסביר מדוע...
הרוצה לחטוב, להרהר ולהזות -
חייב לשלם מס-מחשבות!

שר הפנים:

האוצר מלכי, קטן ורזה...
חן חתימתך למס הזה.

המלך:

רק היום שמעתי מן החייטים
על התנגדות למס = ולא בין מעטים
הם דברו, בין היחר,
על איזה פחר

שר הפנים:

המנוח על ראש חמור.
המדיניות שלי היא לאמר...
מן כבוד מעלתו הרם...

המלך:

למצוא חן!!! האם הבנת? כן! יבעיני כולס!
מט היתר לחטוב, אמרת?
הצעה זו להסיר.

ביל:

אריגים נפלאים עד מאד
נשלחים לכאן באניות.
אבטל הזמנתי, אם כן.

המלך:

כי איך זה אשלט, אם כסף איך?
אריגים? הייתכן?

המשרת:

המלך, סלח, ברב כבוד.

המלך:

מה אמרת? מה? מי עוד?

המשרת:

החייט בקט מאד

רק דקה אחת קטנה,
כדי למדוד את הבטנה.

המלך:

הבטנה... מאד חשוב,
רק אקפוצ, מיד אטוב.
(עם יציאת המלך מתנפל שר הצבא על שר הכספים)

שר הצבא:

איך העזת, מנוול,
לי לא להודיע כלל?
לכיסיתך תשלטל, ואני - אאאאאא לעזעזאל!

שר הכספים:

את ידך הסר גנב,
כל ביתך מלא זהב.
הנחת לי חלקי
במלחמה עם התורפי?
חתיכת סמרטוט!

שר הצבא:

סוטה!

שר הכספים:

בן בלב!

שר צבא:

בהמה גסה!

שר הכספים:

הי, חדלה,

ביל:

רבים, פחאם. (מפריד)

גחחלק בזה יודעו.

אם המלך רק יחתום -

לא יחסר פה הזקב.

(המלך חוזר הוכוח פוסק מיד)

המלך:

הו, צפיהית בדבט.

זו בטנה, בטנה ממל!

שר הצבא:

בהעדרך, מלכנו, העמקנו לנשוב

ילאחר שקול הסקנו

בי אמנם החוק הוא טוב.

המלך:

מה אמרת?

מה פחאם?

שר הפנים:

(פורט מגילה) על פן יואיל פבודו לנחתום (המלך מביט אל

סביביו כטמבחיך כי כולם בדעה אחת מריט ידו בהידור.

מטרת מגיט נוצה הוא טובלה בדיו כשעומד לחתום נשמע רעט

מכיוון הפתח. פורציט טני הנודדים כשהמטרת מנסה לעכבת).

מטרת:

צאו תחוצה, צאו, אמרתי!

עסוק הוא הוד מעלתו!

היט:

הבחור הזה, מיד טערת

נתבלבלה קצת דעתו.

(משתחוים) ברכות מאליפות

הצמד:

מלך על זכול!
מרחק גדול עברנו
לרגליו ליפול!

נאה לבנט המלה,

פיט:

נאה, אך לא מוצלח.

הבדים בינוניים,

היט:

והחזק קצת ככה-כה.

מי אתם השגים?

המלך:

הציגו עצמכם!

אלופי המחט אנחנו, לרשונתכם!

פיט:

מארץ רחוקה באנו עד הלום,

היט:

הגיע לאזננו פי זהו המקום

פיט:

בו יש כבוד למחט ולמעשי בדים

ולא חמצא פמונו

היט:

אורגי אריג לנכבדים!

ולא אריג סתם - יפה, נעים -

אריג מופלא, פלאי פלאים!

מוטב שתחלקו

ביל:

אורגים פה לא חסר

חכה, אריג פלאים?

המלך:

מה טיבו? נא, הסבר!

(שיר)

הצמד:

בגדי פלאים נתפורר

משהו נדיר

החכם בלבד יוכל

לראות ולהפיר

הוד מעלתו ילבש

את הבגד החדש

רק טפס ירחק ממנו -

לא יראנו, לא יראנו,

ברוח יהיה, מלפי הרם,

להבחין -

בין שוטה וחכם!

בגד זה יש בכותכם לתפור?

המלך:

אנא, אדוני, יש ענין חשוב לגמור!

ביל:

היט: בגד זה רק במשך יום אחד!

פיט: החכם רואה בלבד,

והטפש - טום דבר.

המלך: נהדר!

(ביל מנסה להתנגד והיט פורץ בזריזות)

היט: מי שלבגדים באלה

מתנגד ומחעקט,

הרי יש להניח

כי אותו אדם טפש.

פיט: ומנסה דאח להסתיר,

לבל את טפשותו נכיר,

(כל ההתנגדות נמסת)

המלך: (אומר דבריו תוך נסיון לשיר כפי ששמע קודם לכן)

(שר בית ב')

בגדי עלאיט יתפורו

משהו נדיר.

החכם בלבד יוכל

לראות ולהכיר,

וידע אז הקיסר

מי ראוי היות לשר.

הטפש יאמר: איננו,

לא יראנו, לא יראנו.

היט ופיט: פרוה יהיה מלכי הרם,

להבחין בין שוטה וחכם!

שר הכספים: מהו שכר עבודתכם?

פיט: סל זהב או אבני חן!

שר הפנים: המלאכה חושלת מתי?

היט: יממה!

פיט: פחות, אהלי!

ביל: (בחטט, כעוס) איך זה פה, כל פה מהר?

הצמד: נוכיח, מה יש לדבר?

המלך: מה אם כן דרש לכם

להתחיל מעשיכם?

פיט: בארמון חן לנו וודר -

והפל יהיה בסדר!

19 ✓ -

המלך:

(פונה אל שר הפנים)

כתוב נא בפרוטוקול
פי שקלתי את הפל,
והחלטתי פה אחד:
למלאכה, גשו מיד!

(נשמע קול נגינה. המלך ושריו יוצאים. הצמד בקריצה קונדטית
שר בית מחוך פזמונט.)

המסך יורד לאט.

(לשכתו של ביל, על הקיר בולטת אבן ספיר גדולה ומבהיקה. נול
דיק באמצע. פה ושם קולבים ריקים. היט ופיט רבוצים בטלים ו
ומשועממים אחוזי חנומה. נשמעים צעדים, השניים מתנערים קופצים
על הנול ומבצעים חנועות אריגה קדחתניות... הצעדים מתרחקים...
השנים טוב חוזרים לרביצתם המרושלת.)

פיט: (מפקק) אִפְשֶׁר לָמוֹת מִשְׁעֵמָהּ,
שְׁעוֹת בְּלִי לַעֲשׂוֹת מֵאֵס.

היט: פִּיט, הֲאֵם אַתָּה מֵנִכֵּן?

הֲטָרִים יָבֹאוּ עִמּוֹבָן.

פיט: (ניגש אל אבן הספיר המושכת את תשומת לבו)

לְאַבֵּן זֶה בְּרֶק מְבַהֵיל

היט: אֵיזָה חֹדֶר מְפֹאָר

פִּיט: זֶה הֵיל לְשִׁכְתוֹ שֶׁל בִּיל

היט: הוּא עוֹבֵד זְחֵלְבֵל, הַשֶּׁר

פִּיט: לְאַבֵּן זֶה בְּרֶק מְבַהֵיל

היט: וְדַאי גִּנֵּב אוֹתָהּ, זֶה בִּיל

פִּיט: הֵי, הַבֵּט, מִן הַקִּיר

הֵיא יוֹצֵאת - הַסְפִיר. (מוציא את האבן ממקומה כשגבו
מופנה להיט. טחח סודי נפתח
במקום האבן, היט מבחין בכך
ונבהן)

היט: מַה קָרָה, מַה הַסוּד? (פיט פונה מבולבל ונרתע)

פִּיט: הַעֲלֹגֵל מֵנִצֵּלֵחַ מֵאֵד!

רֵאָה! כֶּסֶף, כֶּסֶף וְזָהָב! (מביטים ונרגעים)

היט: מִן הָעֵס אוֹתָם גִּנְבוּ!

פִּיט: מִן הָעֵס נִלְקַח, וְלָעֵס יַחְזוֹר... (קול צעדים קרבים נשמע)

היט: מִיִּשְׁחֹק קָרֵב, מִהֵר וּסְגוֹר!

שר הפנים: (מציץ מאחור, נכנס בגנה, מסתכל וכמוכה הלם נסוג לאחור.

אח"כ קרב שנית מאחוריהם, עוקב אחר חנועותיהם ומתחיל לרעוד

בכל אבריו. מתחיל להסתכל בגנבה, נעצר על ידי דברי היט.)

היט: יִסְלַח הַשֶּׁר, יִנְצוֹר כְּעֵסוֹ

פִּיט: מַה הֵיִינוּ טְרוּדִים

היט: לֹא חֲשַׁבְנוּ כִּלְל בְּהַכְנָסוֹ

פִּיט: יְבִיט מְבֹדוֹ עַל הַפְּגָדִים (כל אחד מהם מחזיק בזהירות בגד מדומה)

שר הפנים: א... אכן פלאי בגדים...
איזה חן יש בבדים...
כן, אכן ה... ה...

היט: הגלימה

שר הפנים: מה? גלימה! כן, אלא מה?
האריג מאד עדין

פיט: החרגותו אני מבין

הצבעים כה מפתיעים...

שר הפנים: הצבעים... כן, הצבעים...
פה באמצע ה...

היט: הכתום... כשדח חטה עם רדת יום

שר הפנים: עם רדת יום אמרת... ממש.

אני נרגש, אני נרגש...

פיט: בבקשה פבורו את זה למדוד.

שר הפנים: את זה למדוד?

איזה פבור!

אף השעה כה מאוחרת.

אני ממהר מאד.

פיט: בבקשה רק דעתו לומר

על המכנס הנהדר.

שר הפנים: או, המכנס, המכנס, אולי...

האם אינו קטן מדי?

פיט: קטן, אדון? אינה רואה?

שר הפנים: או... לא, או... כן

כלומר נאה...

צבעים ממש כמו בטבע.

איה קוראים לזה הצבע?

פיט: מזוג טורקיז וארגמן

שר הפנים: פמובן, פמובן...

מזוג ארגמן וטורקיז...

נכון מאד, רעם וחזיז.

פיט: הבט, עד כמה מאוורר,

שר הפנים: מאוורר, הו מאוורר...

אני מוכרח לשאת אצ רגלי.

אאא מאד מוצא חן בעיני.

שר הכספים: משקפי היכן שמתי?

אביאם אתי מחר (מקרב ראטו)

גופיך נוי, אלא מה?

פיט: והנה גם הגלימה.

שני השרים: הוי... הצבע הכתום, כמו שדה עם רדת יום

פיט: פן, קלעתם למטרה שרצינו ביצירה.

היט: טלח נא, החזק גינתיים ואביא המכנסיים (שר האוצר מחזיק

בחשט גדול ומפחד לזוז ממקומו)

פיט: מכנסי המלך - תאונה לעיניי.

היט: (אל שר הצבא) בבקשה, כבודו, לבחון את אלה בענין.

שר הצבא: אכן זה רעיון, טירקוז וארגמן

האריגה משלמה, אכן זו גלימה!

שר הכספים: (ביאוש וקוצר רוח) הגלימה הזאת כבדה. קחו ממני בתודה.

(השניים רצים ולוקחים את ה"גלימה" והוא נושם לרוחה).

פיט: (אל שר הצבא) אנא פבוד השר, בלב טובו יואיל

למדוד את המעיל. (מצביעים לעבר שורת קולבים ריקים

החלויים בחדר).

שר הצבא: את המעיל? מה? מה?

את המעיל? מובן

בעצם, לשם מה?

היט: לראות אם הוא מוכן

שר הצבא: אם מוכן המעיל

ארוך הוא או קצר.

אולי אתה תואיל

השר על האוצר?

שר הכספים: אני? למדוד מעיל?

אני מודד גרוע

נצי אריסר

קרעתי השבוע

לי זה לא מתאים.

הגיזרה והצבעים.

גופיך, שר הצבאות

פגוף המלך, שתי טיפות.

שר הצבא: הניתי מודדו,

אך קר כל פן בחדר

אני בטוח ש...

המעיל זה היה בסדר,

הוא נראה מקסים (מביט לעבר הקולבים)

שר הכספים: הוא נראה מתאים (מביט לאותו כיוון)

האורגים: (הולכים לכיוון אחר לגמרי מכיוון אליו הסתכלו השרים

מורידים "מעיל" מקולב אחר)

שר הצבא: יש לי ישיבה מאד חשובה.

שר הכספים: כבר מאוחר מאד

פיט: רק על האבנט, אולי תביטג עוד?

שני השרים: למהר נחוץ

פבר מחכים בחוץ (נתקלים זה בזה בבריחתם המבוהלת)

(האורגים מתמוגגים מצחוק)

(האורגים יוצאים לחדר השני, נשמע רחש בקיר האחורי, נפתח

פתח סתר, נערה נכנסת בחשט, היא חיצונית לבושה כמשרתת,

האורגים חוזרים הנערה נבהלת)

נערה: הו, אני רק בכוונות.

היט: מנין פאת לכאן ילדונת?

פיט: רק פניסה אחת לחדר

היט: משהו פה לא בסדר!

נערה: (מפחדת) יש פה פתח, קצת נסתר

הוא סודו של ביל השר

אנא, רחמו עלי.

אל תהרגוני, בחיי!

פיט: לא ניגע בך, לרעה,

רק ספרי נא מה קרה?

אל נא תפחדי ילדונת,

סודך נשמורה בשתיקה.

היט: רק בתנאי אחד, טפשוונת,

נ.ש.י.קה (צ בליצנות)

(הנערה חרדה, מפקפקת לבסוף קרבה בחשט לנשק לפיט)

היט: לא, אני ראשון!

פיט: לא, אני ראשון!

היט: קודם לי גבירתי!

פיט: קודם לי נערתתי!

הנערה: ובכן, יש צורך להחליט:

מי ראשון - היט או פיט.

(השנים בצעדים ליצניים קרבים אליה משני צידיה וכאחת

נושקים לה על לחייה בליצנות).

איזה צמד טובבים!

הנערה:

איזה זוג של אוהבים!

פיט:

שקט. הס. בחדרו אצל המלך שר.

היט:

משוגע מאד מוכשר!

פיט:

(תוך צחוק יורד האור על וודר האורגים ועולה על וודר המלך.

המלך טובב עצבני, אכול חששות וחסר סבלנות. הוא שר)

(שיר) $\int \int \int$

(יורד האור על וודר המלך, עולה שוב על וודר האורגים. הם ישובים

בצוחא עם הנערה וניכר בהם כי היו שטופים כל העת בשיחת

רעים עליזה).

ואיזה בגדי המלך?

נערה:

הנגל ריק, ריק לחלוטין.

מה, ריק?!

היט:

מה, ריק?!... מה, ריק?!

פיט:

חזרי על כך שנית, בתי...

היט:

איזה, איזו בושא

הנערה:

אני... אני... טפ...

(מהסה אותה) ש... (הנערה מחלפת)

היט:

אוי, אוי, היא התעלפה!

פיט:

(כחולט) כמה היא יפה!

היט:

נניח במניפה! (מבהל מנפנף מעל פניה)

פיט:

הנה, לי יש חרופה (נושק לה הנערה קופצת)

היט:

חוצפה! (מביטה הנול מפליטה אוי וכמעט מחלפת שנית,

נערה:

פיט אוחד בה).

אכן, הבחנת מיד - באריג המיוחד.

היט:

והמעיל תלוי על הקולב שכאן

פיט:

והמעיל תלוי על הקולב... היכן?

הנערה:

כן, אצא טאן!

(נשמעת חקיעת חצוצרה).

המלך מתקרב, עליך ללכת, נערה.

פיט:

(ממהרת לעבר פתח הסתרים) אם תספרו דבר - אני בצרה!

הנערה:

לא נספר!

הצמד:

(הנערה יוצאת, השנים חשים לעבר הנול. הנערה מציצה שנית)

גם ענין הנשיקות, שלא יצא לחוץ!

נערה:

פיט: ראשית את הכתונת.
מלכי היה זהיר,
הרם זדה למעלה,
טובב ראשך לקיר.

טר הכספים: הכתונת בלבד, מלכי הנהדר,
פמעיל מלכות ממש, לכל דבר.
היט: קליל מאד הבד,
פיצד אתה מרגיש?

המלך: נחמד... חודה נחמד!
טר הצבא: או, החולצה עליך, הולמת את פניך.
פיט: והנה המכנס,
ראח כמה עליז...

השרים ביחד: או, ארגמן עם חטורקיוז.
טר הכספים: מלכי אתה נפלא
היט: והנה, גם הבאנו את הגלימה האדומה
פיט: אם פיל ילבט לרגע, הגלימה הזאת,
יוכל מלכי בה בטקט לחזות.

(המלך נוחן טימן הסכמה. מלבישים לביל את הגלימה)
פיט: (פונה לביל) יואיל כבודו באולם לצעוד!
(ביל מסתובב בחדר).

הצמד: (בצעקה) אבוי, אתה קורע, עמוד, צמוד, עמוד!
היט: אינך רואה שעל הבד אתה דורר?
(בלל אינו יודע מה לעשות עם עצמו)
פיט: לא, לא, אתה קורע, הורס ומלכלך
(מתנפלים עליו חופשים כל אחד רגל אחרת).

היט: הסר פבר את הרגל!
חוצפה, חוצפה כזאת!
שניהם: מה אתה עושה? אידיוט?
פיט: אוי לי, מה לי לעשות. (מושכים יחדיו את רגליו והוא נופל)

(רגע של שתיקה)
היט: הארג הנפלא קרוע לקרעים!
פיט: ראה מה שעשית לבגד הפלאים!
היט: אילו הייה רואה,
אז לא הייה קורע.

פיט: הנה אינו רואה -
אפשר להשתגע!

היט: *אאא* (למלך) בעזרת האריג ניצלה המלכות.

ביל החגלה בטפט מלא שטות.

ביל: לא, לא...

המלך: שחוק טפט, אלי הגנרל!

את ביל אל בית הכלא!

רמאי, נבל סקנדל!

איך לא ראיתי כל אלה?

(הגנרל דוחף את ביל בכח החוצה)

ביל: טלח נא, החיטים.

שר הצבא: לבית הפלא שר השוטים!

(יוצאים)

המלך: הביאו לפני מיד את הראי!

(קריאות עוברות מן האחד לשני).

את הראי למלך!

ראי! ראי! ראי!

(נכנסת הנערה. ראי גדול בידה, רואה את המלך בתחתוניו ומבטה

הנכורך מופנה אליהם - לתחתונים).

המלך: מדוע זה חביטי פה נערה לכאן?

הנערה: (מתעטת) נאזח כה מכנסיה, מלפי הנאמן!

מזוג נפלא, טורקיו וארגמן!

המלך: (מרוצה) אקה, אקה, פאן כאן,

את הראי לכאן.

(סוקר עצמו בראי מביט בטעלה אל השרים).

השרים: היךד לראש הממלכה,

היט ופיט: מקרב לב, ברכה!

המלך: אם ירצה השם, מחר -

אערוך תהלוכה,

באלה בגדי אצעד בתכרות.

הודיעו להמון ולכל התזמורות.

(אל האורגים)

אתם, את הגלימה חקנה נא עד מחר.

אכן, מה נהדר!

מה נהדר!

כולם:

(זמר) שארק

תמונה ד'

(רחוב השוק ככתמונה א' אנשי העיר ליד דוכניהם)

אשה ב': עוד מעט יגיעו ביל והמרחמים.

איש ב': ושוב ניתן לביל את כל המדים.

האם: אולי ישלח האל את עזרתו

ועוד נזכה לראות מפלתו

אשה ג': מפלתו של ביל? - חלום בליל.

המלך, ידידי, מאמין בו כמו באל.

(מודיע א' מחערץ נרגש אל הבמה)

מודיע א': הו, הקשיבו, החלו בקול,

בשורה הבאתי - יום גדול!

אשה א': חנו לו מיט, פי צמח הוא (מביאים מיט והוא ווחה)

איש א': נשמע אחים מה בבינה.

מודיע א': ביל השלך לבית הפלא.

איש ד': איזה נס הוא. איזה פלא! (שמחה כללית).

האם: אכן נס הוא. יום גדול.

מודיע א': בפקודת המלך יושב הוא מאחמול סגור ומסוגר.

אשה ג': ופסק הדין?

מודיע א': מתר. ראשו יוסר!

איש א': ואיה קרן הדבר?

מודיע א': שני חזקים שהגיעו לעיר הצניחה

תפרו למלך חליפה מוזרה.

וכך גילה המלך, פי ביל, ידידי,

היו חתם טפס ורמאי.

אשה ב': ואינך שפור? לא האמר "שקרתי?"

מודיע א': לא- לא, פי אמת דברתי.

והרי סימן לכם, סימן טוב:

רצים שלח המלך לרחוק ולקרוב

עוד היום לחזו כל האנשים

פבגדי המלך החדשים.

איש ב': זה נשמע פוגדה, או מחלום מוזר.

איש ד': אינני מאמין, רעי, למה דבר.

(אל הבמה פורץ מודיע ב' נרגש מאד).

מודיע ב': הו, הקשיבו, צחלו בקול,

בשורה הבאתי - יום גדול!

ההמון: ביל השלך אחמול לבית הפלא.

מודיע ב': האם: אכן, נכון, אחם יודעים כל אלה ומחר ודאי דינו למות.

מודיע ב': אכן, שקנדה מלכות.

ולוי ספור שני - עלמל ומלח! על שני החיטים ובגדי המלך. שמענו, שמענו. ידענו, ידענו.

מודיע ג': (אל הבמה פורץ מודיע ג' נרגש מאד) קרבו הלום! קרבו הלום! זו מציאות ולא חלום

חטלים מלאי זהב שמאחנו ביל גנב. "השיבם. חז אוחם להמוז" אמרו שני החיטים שבארמוז. ומחר נאסוף אספה על העם ויקבלו כל איש ואיש את חלקם שירו: "יום טמחה הגיע!"

משרת א': תרועות חצוצרה מפסיקות את השיר) פנו דרה, שימו לב,

משרת ב': הוד רוממותו קרב והזכות ניהנת לכל הקהל לחזות בבגדו המהולל.

(המלך נכנס ומאחוריו שני ה"אורגים" - היט ופיט, אוחזים בשולי גלימתו. אחריהם הטרם וחיליים. כל הקהל מריע לקראתו).

המלך: קהל נכבדום זה ימים ושנים (רכוב על כתשי אביו) - הילד:

הגיטו ילדים, המלך בפחמונים! (כל המבטים מופנים אל הילד)

אבא: ג'ימי, פיק סחום!

הילד: המלך צרום, המלך צרום, המלך צרום! (מבוכה גדולה משחררת)

שר הפנים: הנה טוב הוכח בפגד פלא יש וככה נחגלה שילד זה טפס.

הילד: מלך טפס, באמצע היום הולך ברחוב לגמרי צרום!

צחוק גדול. השלים אתמול באימץ
פז ארז ארזים
שיר זה הוא נאמנה!

§ i o